

søgte at fremskynde sine to magre og tungt ludende Plovhestes sindige Gang.

Denne Mand var Sognepræsten til Vejlby og Skibberup — Emanuel, som han slet og ret lod sig kalde af sine Sognebørn, „den moderne Apostel“, som nogle mindre venligt sindede Kolleger i Nabo-sognene spydigt plejede at benævne ham.

Trods Dragten og det uplejede Haar og Skæg var det ogsaa let at se, at han ikke var nogen almindelig Bondemand. Dertil var hans Skikkelse for leddeløs, Skuldrene for smalle og lavthængende. Hænderne var nok blaarøde og svulne, men de havde ikke den uforholdsmæssige Størrelse, som de faar hos Folk, der fra Barnsben har maattet tumle med svære Byrder. Heller ikke havde Ansigtet den rette ensfarvet mørke, læderagtige Bondehud men var skjoldet og oversaaet med smaa hvide Pletter.

Det var en raakold Formiddag i Begyndelsen af Marts. En stødvis Vind fra Vest førte usammenhængende Taagemasser hen over Landet. I det ene Øjeblik indhylledes Egnen i en uldgraa Damp saa tæt, at man ikke kunde se fra den ene Ager til den anden; i det næste kunde et eneste Vindstød drive Dunsterne langt bort og kun efterlade en lav Røg, der krøb afsted langs med Agerfurerne.